

ניצוּצֵי קוֹדֵשׁ

פנינים יקרים מרבתינו הקדושים לבית

◊ פרמישלאן ◊ נדבורנא ◊ קרעטשניף ◊

ויוצ"ח זי"ע ועכי"א

פרשת ויקרא תשפ"ה

אדם כי יקריב מכם קרבן לד' (א, ב)

הפסוק מרמז לנו דרך מוסר לעבודת ד'. אדם יען אשר הוא קרוץ מחומר ונוטה בטבעו לחומריות, לכן "כי יקריב מכם", כל מה שיקריב מעצמו, כל משהו שיוותר מעצמו במה שהוא יכול ומסוגל לכך, זה כבר נחשב לו "קרבן לד'", ואמר הכתוב, שתשוקתו של הקב"ה הוא שיקריב האדם את קרבנו "מן הבהמה", כלומר מן הבהמיות שלו. כי אדם יכול לחיות כל חייו כאדם, ויכול לחיות ח"ו כבהמה, והחילוק הוא במחשבה דקה. כמ"ש רז"ל (נויר כג.) בשנים שצלו את פסחיהן, אחד אכלו לשום מצוה ואחד אכלו לשום אכילה גסה. כי אם עושה כל מעשיו לשם שמים, אז הכל נחשב אצלו לרוחניות, ונעשה מן הגשמיות "קרבן לד'", פירוש מקורב לאלוקות. ואותה מחשבה דקה היא הנסיון הגדול של האדם, והוא הקרבן האמיתי המיוסד על מסירות נפש של היהודי לד', ועל יסוד זה בנוי כל עבודת האדם. ולכן אם חטא ח"ו אדם מישראל, עליו להקריב "קרבן לד' מן הבהמה". כי כל הנפילה של האדם נובע מכך שבמקום להקריב את הבהמיות אל הקדושה, השליט את הבהמיות על הצורה רח"ל, ולכן נכשל בחטא. ולתקן זאת עליו להקריב קרבן "מן הבהמה", אשר העיקר בזה הוא המוסר שעליו ללמוד מהקרבת הקרבן, לזבוח את הנפש הבהמית ולקרבה אל הקדושה.

(נחל יצחק – לכ"ק אדמו"ר הרה"ק ר' יצחק אייזיק רוזנבוים זצוק"ל מזוטשקא)

אדם כי יקריב מכם (א, ב)

ואפשר לומר הכוונה דהנה רצונו של אדם הוא לעשות רצונך (ברכות י"ז, א) וכדאיתא ברש"י הק' (א, ג) יקריב אותו - מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו תלמוד לומר לרצונו הא כיצד כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, (ערכין כא, א). אמנם לפעמים האדם רחוק מהפנימיות שלו, ומעשיו אינם לפי מה שרצונו הפנימי באמת, מאידך כל אחד רצונו להגיע ל'רוצה אני'. והעצה לכך היא שיקריב איזה קרבן, שיקריב מעצמו, אין נפקא מינה אם זו הקרבה

גדולה או קטנה אחד המרבה ואחד הממעיט כל אחד לפי מדרגתו, העיקר שמביא קרבן להקב"ה, ועל ידי כך מגיע לפנימיות לרוצה אני, וזהו 'אדם כי יקריב מכם', דעל ידי ה'כי יקריב' מגיע האדם ל'מכם' היינו לפנימיות.

(פתגמי אורייתא – לכ"ק אדמו"ר הרה"ק ר' מרדכי ישכר בער לייפער זצוק"ל מפייטסבורג)

אשר נשיא יחטא (ה, כב)

ודרשו רבותינו ז"ל (הוריות י:), הובא ברש"י כאן) אשרי הדור שהנשיא שלו נותן לב להביא כפרה ולהתחרט על שגגותיו. וקשה הכי יגרע נשיא מאיש אשר לא יעשה תשובה חס ושלום על חטאיו, ומה הוא הרבותא בזה. ונראה לפרש דהנה לפעמים כשהצדיק רוצה להוכיח את בני דורו, ואי אפשר לפרט לכל אחד חטאיו ולזכור אותנו את מעשיו הרעים, אזי הוא נעשה מוכיח את עצמו ומתודה על חטאיו כזאת וכזאת עשיתי, וממילא מרגיש כל אחד בנפשו ושב בתשובה שלימה. וזהו אשרי הדור שהנשיא רומז על הצדיק הדור, יחטא, שהוא צועק ומתודה על חטאיו, וממילא אשרי להם, שע"י זה מתעוררים לעשות תשובה לפני השי"ת.

(מאמר מרדכי – לרבינו הרב הקדוש הרבי רבי מרדכי'על זצוק"ל זיע"א מנדבורנא)

ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה בה (ה, כו)

איתא מהרה"ק מראפשיץ זיע"א 'לאשמה בה' נוטריקין לאל אשר שבת מכל המעשים ביום השביעי, ויש לפרש עפי"מ שאמרו חז"ל (שבת קיט ע"א) כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, וז"ש הכתוב ונסלח לו מכל אשר יעשה לאשמה בה שיסלח לו הקב"ה על חטאיו בזכות שישמור שבת כהלכתה, וזהו לאשמה בה נוטרי' לאל אשר שבת וגו'. וזהו השייכות למעשה הקרבנות שעכשיו שאין לנו הקרבנות להתכפר בהן נוחר לנו השבת קודש שבזכות שמירתה יכפר לנו על כל עונותינו.

(שפתי דאם – לכ"ק אדמו"ר הרה"ק ר' אשר מרדכי ראזענבוים זצוק"ל מקליוולאנד – סטראזיניץ)

מתוך הספר 'מאמר מרדכי'

השלית, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו עשה למען הצילנו, ועל כן צריך כל איש לעשות מצות הבדיקה בעצמו בעבור מצות השי"ת, מדה כנגד מדה. רבינו היה מברך את הבאים אליו קודם הפסח בזה הלשון: זאלסט אפגעהיט ווערין פון א משהו חמץ אום פסח און פון א משהו יסורים א גאנץ יאהר.

רבינו היה מדקדק לאכול חמץ בערב פסח בבוקר.

רבינו לא היה אוכל חמץ בערב פסח אחר שעה 8 בבוקר, ואפילו אם היה הסוף זמן אכילת חמץ שעה ומחצה אחר שעה 8, אעפ"כ לא שינה רבינו מנהגו, ורצה לעשות הרחקה.

כשחל ערב פסח בשבת היה רבינו מתפלל בבוקר השכם כדי שיוכל לגמור סעודת יום שבת קודש ואכילת חמץ קודם שעה 8 בבוקר, כמנהגו בכל ערב פסח.

הסעודה שלישית עשה רבינו אחר חצות היום, ואכל פירות, פשטידא [קייגעל] ובשר. ולא כמו שרבים נוהגים לחלק סעודת שחרית בבוקר, על ידי שמפסיקין הסעודה בברכת המזון, ואחר כך נוטלין הידיפ עוד הפעם לסעודת שלישית.

ונתעורר הרב על ידי דברי רבינו והלך בעצמו לבית האופה ואפה מצות להאשה, ואמר הרב דשם שזה שרבינו צוה לו להגיד לו, בודאי היה כונת רבינו שיעשה המצוה בעצמו ולא על ידי שלוחו, ואע"פ שהיה יכול לעשות ע"י שליח, מצוה בו יותר מבשלוחו.

רבינו [הרה"ק הרבי רבי מרדכי'לע מנדבורנא זיע"א] לא היה מחלק בערב פסח צורכי יום טוב לעניים ביד רחבה, והיו רגילים לבא ליקח כל אחד ואחד חלקו המוכן לו, והיה מהם שבאו שני פעמים, ואף על פי כן נתן להם רבינו בעין יפה, וגם הכין להם שם לאכול ביצים ותפוחי אדמה מבושלים, שיאכלו שם קודם שהלכו לביתם, ואמר רבינו, העניים הללו רעבים בערב יום טוב, כעל כן לא הניחם לילך עד שאכלו שם.

קודם הפסח היה רבינו בעצמו מייגע את עצמו לבדוק את החמץ בחורין ובסדקין, ואמר שמצוה על כל איש ישראל לייגע את עצמו לעזור ולסייע בבדיקת החמץ גם קודם הבדיקה, כדי שיהיה נקי מחמץ, ואפילו מי שיש לו משרתים נאמנים, מצוה בו יותר מבשלוחו, דהנה כתוב בתורה (שמות יב, ב) ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי וגו', ודרשו חז"ל אני ולא מלאך, אני ולא שרף, אני ולא

פעם בא לפני רבינו קודם הפסח איש אחד מאיזה עיר וכאשר נתן רבינו ברכת הפרידה להאיש אמר לו תאמר להרב דעירך, איתא בשו"ע או"ח הלכות פסח (סימן תכ"ט סעיף א') שואלין ודורשין בהלכות פסח שלוש יום קודם הפסח, וע"ז אומר הרמ"א 'ומנהג לקנות חיטים לחלקן לעניים'. וקשה מה רצה הרמ"א לומר, הלא דרכו של הרמ"א הוא להגיה ולומר מענינו, ומה זה ענינו, מה מוסיף או גורע בזה הרמ"א על המחבר. ואמר רבינו, תאמר להרב דעירך שהיה כוונת הרמ"א לומר, שלא רק לדרוש בעניני פסח צריכים, רק מוטל על כל אדם שיראה גם כן שיהיו חיטים למצות לעניים על פסח, ולא בדרישה בלבד יצא ידי חובתו. והאיש בא לפני הרב ואמר לו מה שהרבי רבי מרדכי'לע אמר לו שיאמר לו, ואמר הרב, פלא שבעל רוח הקודש כזה הוא, אשר בעת שהיה האיש אצל רבינו ונתן לו ברכתו, בעת הזאת למד הוא [שו"ע] אורח חיים, והיה קשה לו זו הקושיא הנ"ל, ועתה הוא מתורץ לו, וזה שלוש שנה בכל עת שלומד זאת, קשה לו ולא ידע לתרץ לעצמו. והנה אחר כך באת אשה ענייה להרב דמתא ואמרה שעדיין אין לה מצות על פסח, שיעשה לה הרב טובה, והיה אז יום האחרון שאפו שם מצות,

הגליון נתרם לע"נ הרה"ק רבי יוסף בן הרה"ק רבי אהרן משה זי"ע ועכי"א מווערדאן

יומא דהילולא קדישא - ו' ניסן

ולע"נ הרה"ג רבי אשר יעקב בן הרה"ח רבי אהרן וועסטנהיים זצוק"ל - אב"ד בד"ץ איגוד רבנים ודומ"ץ מנשטתר

יומא דהילולא קדישא - ט' ניסן

